

İzdüşümü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Nisan 2014

Neyin yansıması ise artık tüm ipleri koparmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Neyle ya da kiminle ne fark eder... Belki de tüm düşleri ertelemenin vaktidir artık.

En zordur kazanımlara veda etmek. En zordur sevip, ulaşıp kaybetmek. Basit bir objeden tutun da değer verdiğiniz her ne ya da her kim ise.

Koronaklı dünyanızda çok şeyi anlama ihtimali dahi bulunmazken bir de bakmışsınız ki terk edilmişliğinde çoğu şeyin ve çoğu insanın yapayalnızsınızdır. Size tek ihanet etmeyen gölgenizdir tam da arkanızdan takip eden. Uyar sözünüze ve her ne kadar sövüp saysanız da takibini sürdürür. Kötü gün dostudur anlayacağınız.

Yitip gider duygular zaman zaman. Yığınla duygu, binlerce düşünce ve elde kalan sayısız hayal kırıklığı.

Hasret çekilesi bir âlem; içinde sayısız durağın ve mihenk taşının olduğu. Belirsiz duraklar belirsiz tabelalarla donatılmış ve bir türlü gelmek bilmeyen o tanıdık dolmuş. Hani direksiyonda sevginin olduğu ve tanıdık yolcularla dolu olan. Es kaza bir eksik olsa kalkmaz duraktan ve bekler nihai yolcusunu. Kim midir onlar? Işıl ışıl parlayan gözleriyle mutluluk en öndedir. Arkasına neşe oturur ve tam da yanındadır huzur.

Ya aşk? O hangi dolmuşu bineceğini kestiremez bir türlü. Gider ani bir kararla mutluluğun tam arkasına oturur ve tam da yola çıkacaklarken atarlar onu dışarı.

Yalnız kalmıştır aşk çok geride hem de... Ve iki damla yaş süzülür gözünden. Terk edilmişliğin acısıyla kös kös döner yaşların eşliğinde. Ve bir sonraki dolmuşu biner. İçinde hasret, hüznün ve özlemin olduğu. Tam hareket edecekken ani bir kararla yine iner ve bu seferki durağı ve bineceği dolmuş hangisi olmalı diye düşünür.

Fakat giden çoktan gitmiştir. Kala kalmıştır yapa yalnız. Tek yürek ve kırık hatıraların eşliğinde.

Hayat da böyledir işte: Kâh öyle kâh böyle...

Kestiremezsiniz ne olayları ne gidişatı ne de insanları.

Kolaydır kaybetmek ve bir o kadar da zordur korumak kazanımlarınızı.

Bazen kahkahaya eşlik eder gözyaşları. Gülerken yaş gelir gözlerinizden. Mutluluktan ağlarsınız ve ne kahkahaya doyersınız ne de mutluluğa. Çok insan vardır etrafınızda size eşlik eden ve dost geçinen. İyi gün dostları anlayacağınız. Başarılarınızın ardı arkası kesilmez, kucak açarlar size, sığınrsınız onların varlığına sözüm ona oysaki sığınan onlardır.

Ve ani bir tökezlemede gölgeleri dahi kalmaz. Kala kalan tek gölge ıssızlığınızın yerdeki izdüşümüdür.

O izdüşümünde ıslanır gözleriniz olmayan varlıkların emanetinde. Tek emanet varlığınızdır çoğu insandan sakınıp kolladığınız ve bir o kadar aciz olarak addedilen.

Kim neyi ne derece sonuna kadar idrak edip bir tanımlama ya da çözüm sunabilir hele ki yaşanmışlıklardan uzak ve bihaber ise. İstedığınız kadar açın içinizi ve anlatın ne derece vakıf olabilirler mümkün atı olmayan onca sorunun cevabına.

Acı habis bir ur gibidir. Katmerli sızısı dinmek bilmek ve yakar da yakar bağrınızı.

Kimine göre kötümser bir devinim kimine göre can sıkıcı kimine göre umutsuz bir vaka.

Sürüp gider birbirine eklenen halkalar. Sanki kopmaz bir sıklıkta ve lehimle kenetlenmişlerdir birbirine.

Aniden tepe taklak olabilir düzenek ve ne varsa muhteviyatında. Somut ya da soyut kolay ya da zor ama çözümü geciktirilmiş ve hatta imkânsız addedilecek kadar uç noktada.

Kırılmak bilmeyen, inatçı bir tutum gözeten onca bileşke. Komplike hatta sonun başlangıcı.

Ve düzeneğin tek kurtarıcısı; içinizde yanıp yanıp sönen o ışık: Adı da umut ve tam yanında güçlü ışığıyla sizi yeniden yeni baştan yaratan ulvi ışık.

Hep de öyle olmaz mı? Her birimizin hayatında kim bilir kaç kez elimizi tutmuştur görünmez bir güç: Farkında olalım ya da olmayalım. Zira çoğu kez anlamdan, bilmeden ve izahı mümkün olmayan bir vasıta yardımıyla düştüğümüz çukurdan kendi çabamızla çıktığımızı sanmışızdır.

Bazı şeylerin ve bazı olayların ve hatta tanışıklığımız bulunan iyi ya da kötü insanların ne sebeple hayatımıza girdiğini asla tasavvur bile edemeyiz. Zira hiçbir açıklaması yoktur tabii ki O'nun bilgisi ve kudreti dışında. Bu açıdan kim bilir kaç yüz kez kilitlenip kalmışızdır.

Ve o kilidin tek anahtarı onun ilahi gücünde tecelli bulur. O'nun rahmetidir bizi düze çıkaran ve O'nun kudretidir can veren ve diriltten.

Ölüm ruhun bedeni terk ediŒi olarak açıklansa da kim bilir her birimiz kaç kez mecazi anlamda ölüp ölüp dirilmişizdir.

Bazen ölümden beter diye telaffuz edilen kim bilir ne çok badire atlatmışızdır.

Açıklama getirmek mümkün olmayan sayısız vukuat ne bir açıklama bekler ne de gücümüz yeter izahat getirmeye.

Sabırdır ve zamandır ilacı yokluğun, acının, özlemin ve de hüznün. Yalnızlık bile devadır çoğu derde. Keza baş başa kaldığımız benliğimiz ile kendimizi keşfederiz bilinmezliklerimizin gölgesinde ve tanırız iç dünyamızı dış dünyanın karmaşıklıklarından arındırıp.

Aklımızdır bizi insan yapan ve düşünmeye sevk eden.

Ruhumuzdur asaletimizin göstergesi.

Sevgidir menfi duyguların panzehiri.

Ve inançtır umudun ana bileşkesi. Eşliğinde maneviyatın tek desteğimizdir İlahi Güç ve sınırsız dayanağimiz ebediyete kadar. Ezelden bu yana ve sonsuzluğun ufkunda...